

flexifoil manlifying

Eeh mond vol en Engels bovendien. Dat doen we over en dan in behoorlijk Nederlands. Eeh... mensen omhoog brengen met luchtmatrassen. Niet geweldig, maar ik weet er niet veel meer van te maken. Nu dan, wat is dat eigenlijk, "flexifoil manlifying"? Eerst over manliften; dit is de algemeen gebruikte term voor het "omhoog brengen van mensen d.m.v. vliegers".

In het verleden hebben verschillende mensen zich hiermee beziggehouden, zoals Cody en Hargrave. Uitgebreider informatie zal zeker nog in dit blad verschijnen.

Dan de Flexifoil. Dit is een min of meer toevallige uitvinding van twee Engelse beeldhouwstudenten. Ze wilden iets maken dat vrij in de lucht stond en langzaam ontstond de flexifoil. De flexifoil kan omschreven worden als een buigzame vlieger met een vleugelprofiel. Door de inlaat aan de voorzijde komt lucht naar binnen waardoor de vleugel zijn vorm krijgt. Er is echter nog een belangrijke bijzonderheid aan de flexifoil: het is één van de best bestuurbare vliegers. Hij valt onder de tweelijnsvliegers, d.w.z. dat de bestuurder twee lijnen heeft om mee te sturen. Trekt hij aan de linkerlijn, dan zwenkt de flexifoil naar links en natuurlijk idem voor rechts. Verder kan er bij de flexifoil nog verteld worden dat hij bijzonder snel is. Er kunnen snelheden van ± 120 km/uur bereikt worden bij een enkel gevlogen flexifoil.

Dit brengt me dan op mijn einddoel, namelijk gekoppelde flexifoils, het zogenaamde "treinvliegeren".

Bij het aaneenkoppelen van flexifoils neemt de snelheid iets af, maar de trekkracht neemt bijzonder sterk toe. Hiervan is al op verschillende manieren gebruik gemaakt. Een paar voorbeelden: op een skateboard achter twee flexifoils, waterskiën achter 3-5 flexifoils, een katamaran getrokken door vergrote flexifoils en zelf heb ik al uren over het strand geskied achter treinen tot 24 flexifoils tot m'n schoenen geen zolen meer hadden.

Goed, leuk, skiën enzo, altijd maar vooruit, maar omhoog, hoe dat dan?

Nou, het gebeurde eens op het strand, een forse bries en zo'n 18 flexifoils. Ik stuurde achtjes (∞) om de trekkracht konstant te houden en skiede met een flinke vaart over het strand (zo'n 30 à 40 km/uur). Ik werd een beetje moe dus stuurde de vliegers omhoog en tot mijn

stomme verbazing (en schrik) ging ik mee en vloog zo'n 10 meter mee tot de trekkracht weer verminderd was. Het gevolg hiervan was dat we dit telkens opnieuw probeerden. Door de onderlinge afstand van de flexifoils te variëren en via een bepaald patroon te vliegen probeerden we onze sprongen langer te maken. Dit lukte wel, maar het beviel me niet.

Ik wilde hoger.

Nu is het probleem niet zozeer meer vliegers te koppelen, want als je met je vrienden maar genoeg flexifoils kan verzamelen kan je treinen van 40 vliegen. Het werkelijke probleem was dat de vliegers te sterk werden. Langer dan 2 à 3 minuten aan de stuurstok werd al een heksetoer. (Dagen spierpijn, verkrampde vingers e.d.).

Ik bedacht toen iets waardoor het mogelijk moest zijn een enorm aantal flexifoils te koppelen zonder dat de krachten van de trein direkt op de armen van de bestuurder kwamen.

Na een klein ongelukje (in Leusden knapte de stuurstok en viel ik naar beneden) ontstond een perfect systeem. Het systeem bestaat nu uit de volgende componenten: een gelaste stalen stuurstok, een stalen ring met harnas, stuurlijnen en een grondlijn met variabele lengte.

